

Úloha 2 – Generalizace budov

Algoritmy počítačové kartografie

Sabina Fukalová, Klára Linková

Praha 2023

1. Zadání úlohy

1.1. Povinná část

Vstup: množina budov $B = \{B_i\}$, budova $B_i = \{P_{i,j}\}_{j=1}^m$.

Výstup: $G(B_i)$.

Ze souboru načtete vstupní data představovaná lomovými body budov. Pro tyto účely použijte vhodnou datovou sadu, např. ZABAGED.

Pro každou budovu určete její hlavní směry metodami:

- Minimum Area Enclosing Rectangle,
- Wall Average.

U první metody použijte některý z algoritmů pro konstrukci konvexní obálky. Budovu nahraďte obdélníkem se středem v jejím těžišti orientovaných oblouků v obou hlavních směrech, jeho plocha bude stejná jako plocha budovy. Výsledky generalizace vhodně vizualizujte.

Odhadněte efektivitu obou metod, vzájemně je porovnejte a zhodnoťte. Pokuste se identifikovat, pro které tvary budov dávají metody nevhodné výsledky, a pro které naopak vhodnou aproximaci.

1.2. Volitelná část

V rámci tohoto úkolu nebyly řešeny žádné nepovinné části.

2. Popis a rozbor problému

Generalizace umožňuje snížit množství informací a zrychlit proces vizualizace. Snaží se odstranit z mapy prvky, které nejsou v kontextu mapy významné. Metoda je však subjektivní, jelikož závisí na pohledu kartografa a jeho zkušenostech. Proto je vhodné zavést algoritmus, který by vhodně zjednodušil původní objekty a nezávisel na kartografovi. Běžně používané generalizační algoritmy ale nemohou být v případě budov použity, protože nezachovávají vnitřní úhly polygonů (-90° a 90°) (Bayer 2008b).

2.1. Konvexní obálka

„Je dána množina bodů P_i v E^2 , kde $P_i = [x_i, y_i]$. Konvexní obálka množiny P představuje hranici nejmenší konvexní množiny C obsahující celou množinu P “ (Bayer, 2008a, str. 138). Pro konvexní obálku platí následující:

- žádný z bodů P_i neleží vně konvexní množiny C
- spojnice libovolných dvou prvků P_i leží celá uvnitř konvexní množiny C
- všechny vnitřní úhly mezi sousedními segmenty konvexní obálky jsou menší než 180° (Bayer 2008a).

2.2. Metody konstrukce konvexní obálky

Pro vytvoření konvexní obálky v rovině se využívá několik algoritmů. V následujících kapitolách budou blíže popsány tři nejčastěji používané algoritmy – Grahamovo prohledávání, Jarvisovo prohledávání a algoritmus Quick Hull.

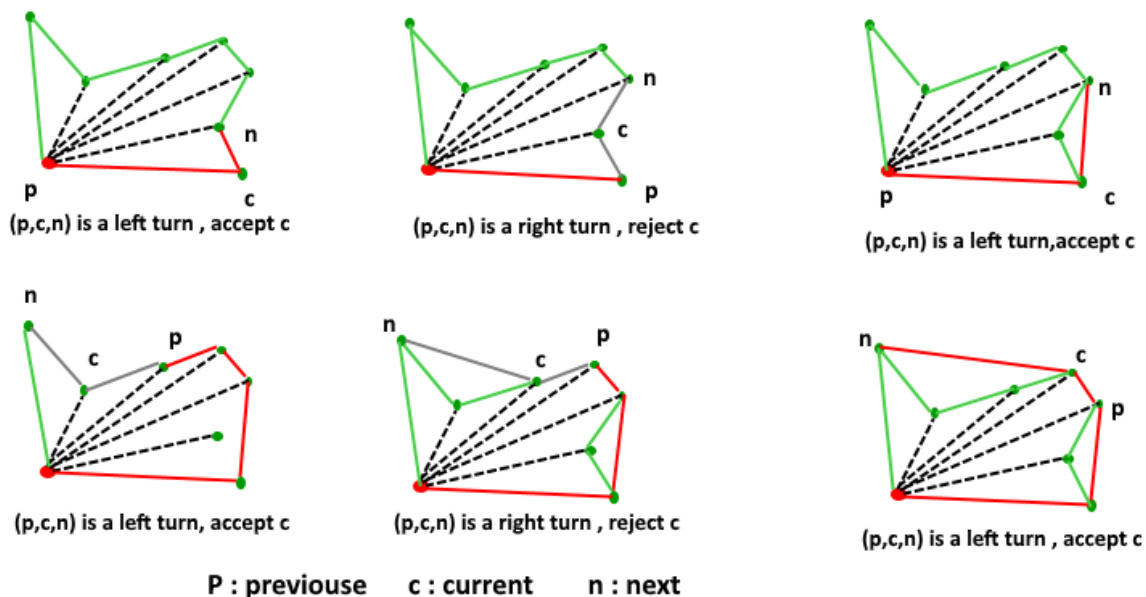
2.2.1. Grahamovo prohledávání

Při použití Grahamova skenování dochází k převodu nekonvexního mnohoúhelníku na konvexní. Využívá se kritérium pravotočivosti, kdy se posuzuje úhel ω_i , který svírají úsečky procházející body P_{i-1} , P_i , P_{i+1} (obrázek 1). Pokud je úhel ω_i větší než 180° , bod P_{i+1} leží vlevo od spojnice P_{i-1} , P_i . Když je úhel ω_i menší než 180° , leží bod P_{i+1} vpravo od spojnice P_{i-1} , P_i (Bayer 2008a). Postup Grahamova prohledávání se skládá z následujících kroků:

1. Nalezení pivota Q (např. bod s maximální souřadnicí x)
2. Setřídění bodů P_i vzestupně podle úhlu ω mezi osou x a spojnicí $Q - P_i$
3. Setříděné body jsou spojeny do nekonvexního mnohoúhelníku
4. Posuzování kritéria pravotočivosti u bodů P_{i-1} , P_i a P_{i+1}
  - a. Když $\omega_i > 180^\circ$: Prostřední bod P_i leží možná na konvexní obálce – posun o jeden bod vpřed a zkouška kritéria pravotočivosti u bodů P_i , P_{i+1} , P_{i+2}
  - b. Když $\omega_i < 180^\circ$: Bod P_i určitě neleží na konvexní obálce – odstraní se ze seznamu, posun o jeden bod zpět a doplnění následujícím vrcholem – opakované prohledávání

5. Výpočet probíhá do té doby, dokud existuje alespoň jedna trojice vrcholů, u nichž by kritérium pravotočivosti ω_i bylo menší než 180° (Bayer 2008a)

Obrázek 1: Tvorba konvexní obálky pomocí Grahamova prohledávání

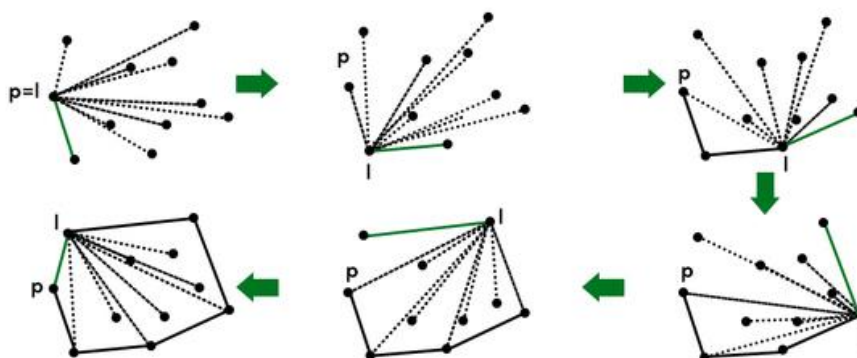
Zdroj: GeeksforGeeks (2023)

2.2.2. Jarvisovo prohledávání

Jarvisovo prohledávání je založeno na porovnávání úhlů ω mezi poslední stranou konvexní obálky tvořenou body P_{i-1} a P_i , a úsečkou spojující bod P_i a hodnotící bod P_{akt} (obrázek 2). Pro hledaný bod platí, že tento úhel je maximální. Jednotlivé kroky jsou následující:

1. Nalezení pivota Q (např. bod s nejnižší souřadnicí y), který leží automaticky na konvexní obálce
2. Bodem Q je vedena rovnoběžka s osou x
3. Body datasetu jsou postupně zpracovávány a měřeny úhly mezi přímkou procházející bodem Q a úsečkou spojující bod Q a P_{akt}
4. Ze zpracovávaných bodů je vybrán ten, u něhož je úhel maximální = bod konvexní obálky
5. Opakovaný výpočet úhlu ω mezi úsečkou $P_{i-1}P_i$, která spojuje poslední a předposlední bod konvexní obálky a úsečkou $P_i P_{akt}$ spojující poslední bod konvexní obálky postupně se všemi nezařazenými body – vybrán vždy bod s maximálním úhlem ω
6. Výpočet je ukončen, pokud další bod konvexní obálky bude pivot Q

Obrázek 2: Tvorba konvexní obálky pomocí Jarvisova prohledávání

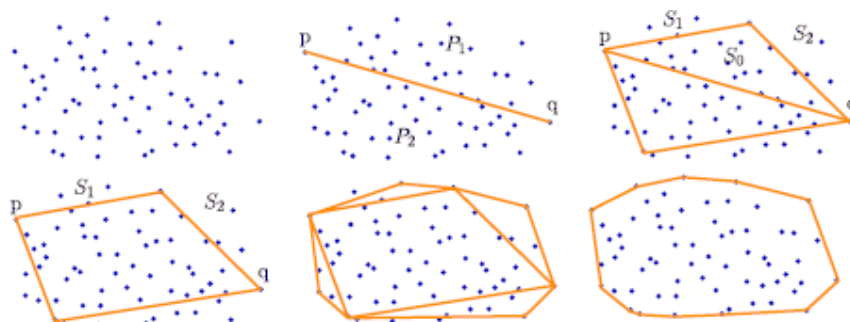
Zdroj: GeeksforGeeks (2022)

2.2.3. Quick Hull

Algoritmus Quick Hull je založen na principu, že nepracuje se všemi body vstupní množiny bodů, ale jen s body, které se nachází v blízkosti konvexní obálky. Tvar konvexní obálky je během procesu upravován, ale oproti předchozím algoritmům nejsou body přidávány postupně. Dochází tak k expanzi do všech směrů. Tento algoritmus pracuje ve dvou částech vstupní množiny (tzv. *upper hull* a *lower hull*) a výsledná konvexní obálka pak vznikne jejich spojením (Bayer 2008a). Hranice mezi horní a dolní částí je představována spojnici dvou bodů min-max boxu s extrémními souřadnicemi x . Nad touto přímkou se nachází horní část, dolní část je pod touto přímkou. Jednotlivé kroky jsou následující:

1. Naleznou se body, které mají maximální a minimální souřadnici x a tyto body budou definovat přímku, která rozdělí vstupní body na dvě části
2. Postupně se hledají body, které jsou vůči segmentu konvexní obálky nejvzdálenější a zároveň leží v pravé polorovině (obrázek 3)
3. Výpočet probíhá do té doby, dokud existuje bod, který leží vpravo od segmentu

Obrázek 3: Tvorba konvexní obálky pomocí algoritmu Quick Hull

Zdroj: Hoang, Linh (2015)

3. Popis algoritmů

Dle Bayer (2008b) by měl algoritmus pro generalizaci budov splňovat tyto požadavky:

- Rozumná časová složitost (kvadratická nebo lepší) poskytující dostačující výsledky s minimem dodatečných manuálních oprav
- Schopnost detekce a generalizace budovy v jakékoliv poloze
- Odstranění vlastních průsečíků
- Schopnost zachovat plochu budovy
- Regulace faktoru generalizace uživatelem
- Schopnost generalizace složitých a nekonvexních polygonů

V následujících kapitolách budou blíže představeny algoritmy Minimum Area Enclosing Rectangle a Wall Average, které byly použity v aplikaci pro generalizaci budov, jež je výstupem této práce.

3.1. Minimum Area Enclosing Rectangle

Výsledkem algoritmu Minimum Area Enclosing Rectangle (MAER) je obdélník, který má minimální plochu a žádný bod neleží vně obdélníku. Zároveň alespoň jedna strana obdélníku je kolineární se stranou konvexní obálky. Algoritmus je založen na opakované rotaci – obdélník je natáčen o úhel $-\sigma$ představující jednu ze směrnic strany konvexní obálky. V této poloze je vždy nalezen min-max box (MMB) a spočítá se jeho plocha. Otočením min-max boxu o úhel σ je min-max box převeden na obecný obdélník, ale velikost plochy zůstane stejná. Obdélník s nejmenší plochou bude výsledkem (Bayer 2023). Pro rotaci se využívá matice

$$\begin{bmatrix} \cos(-\sigma) & -\sin(-\sigma) \\ \sin(-\sigma) & \cos(-\sigma) \end{bmatrix}$$

Bližší popis algoritmu

1. Najdi konvexní obálku datasetu S (musí být splněna podmínka, že obsahuje alespoň 3 body)
2. Inicializuj MAER na MMB, zjisti souřadnice vrcholů a spočítej plochu: $\underline{A} = A(\text{MMB}(S))$
3. **Projdi** hrany e konvexní obálky:
  - Vypočítej směrnici σ hrany e
  - Otoč S o $-\sigma$: $S_r = R(-\sigma)S$
  - Najdi MMB rotované množiny S_r , spočítej vrcholy a plochu A
  - **Když** je $A < \underline{A}$:
    - Zapamatuj si celý MMB (plocha, vrcholy, směrnice): $\underline{A} = A$, $\underline{\text{MMB}} = \text{MMB}$, $\underline{\sigma} = \sigma$
4. MAER se získá tak, že se původní množina S narotuje o úhel $\sigma_{\min}$, který odpovídá nejmenší ploše

3.2. Wall Average

Algoritmus Wall Average je založený na principu, že na každou stranu budovy je aplikováno modulo $\pi/2$ a z této hodnoty je poté spočten vážený průměr, kde váhy představují délky stran. Tento algoritmus dává nejlepší výsledky (Bayer 2023).

Bližší popis algoritmu

1. Vyber libovolnou stranu mnohoúhelníku a spočítej její směrnici σ'
2. **Projdi** směrnice σ_i všech hran budovy
  - Spočítej $\Delta\sigma_i = \sigma_i - \sigma'$ a natoč budovu o $\sigma' \rightarrow$ strany by měly být přibližně rovnoběžné s osami x a y
3. Pro každou hodnotu $\Delta\sigma_i$ spočítej k_i podle vzorce $k_i = 2\Delta\sigma_i/\pi$ a proved' zaokrouhlení
4. Pro každou hranu spočítej zbytek po dělení podle vzorce: $r_i = \Delta\sigma_i - k_i\pi/2$
5. Spočítej směr natočení budovy pomocí váženého průměru:

$$\sigma = \sigma' + \sum_{i=1}^n \frac{r_i s_i}{s_i}$$

4. Data

Vstupem do vytvořené aplikace jsou polygonové vrstvy ve formátu *.shp*. Pro otestování byly použity tři soubory vstupních dat s různým typem zástavby. Prvním je dataset znázorňující část historického centrum Prahy (katastrální území Staré město), pro které jsou charakteristické úzké, nepravoúhlé ulice a nepravidelná zástavba. Druhý dataset pokrývá část katastrálního území Vinohrady, pro něhož je typická pravidelná zástavba a pravoúhlé budovy. Třetí dataset pokrývá část katastrálního území Suchbátka typické vilovou zástavbou. Výstup je zajištěn v podobě vizualizace v uživatelském rozhraní, kde jsou pro lepší odlišení od vstupních dat vizualizována jinou barvou.

5. Dokumentace

Vzhled výsledné aplikace je ukázán na obrázku 4. V aplikaci je možné otevřít soubor (Open File), provést generalizaci metodou *Minimum Area Enclosing Rectangle* a *Wall Average* a smazat výsledky. Vytvořený program je rozdělen do tří modulů – *MainForm.py*, *draw.py* a *algorithms.py*. V následujících kapitolách budou tyto moduly a obsahující funkce blíže představeny.

Obrázek 4: Náhled uživatelského rozhraní

5.1. Modul MainForm.py

Tento modul obsahuje třídu `Ui_MainWindow`, která byla vytvořena automaticky pomocí Qt Creatoru. Dále jsou doplněny metody, které se spustí při interakci s uživatelským rozhraním. Metoda `input` umožňuje načtení souboru. Dále modul obsahuje funkci `maerClick` a `waClick`, které volají algoritmy pro generalizace z modulu `algorithms.py`. Nakonec jsou funkce `clearClick` a `exit`. První zmíněná provádí smazání výsledků, druhá pak ukončení aplikace.

5.2. Modul draw.py

Modul `draw.py` obsahuje třídu `Draw`, kterou dědí od třídy `QWidget` z knihovny PyQt6. Díky tomuto modulu jsou vykreslovány vstupní data a výsledky jednotlivých funkcí.

Funkce `setPath` nastaví cestu ke vstupnímu souboru formátu `.shp` a načte ho do aplikace. Po kliknutí levým tlačítkem se spustí funkce `mousePressEvent`, která uloží souřadnice bodu `p`, ten přidá do polygonu a překreslí obrazovku. Metoda `paintEvent` vytvoří grafický objekt, nakreslí polygon s nastavenými atributy (barvou). Metoda `clearResPol` smaže všechny výsledky. Dále třída obsahuje `getter` pro editaci dat z ostatních modulů.

5.3.Modul algorithms.py

V modulu *algorithms.py* obsahuje jednu třídu *Algorithms*, ve které se nachází jednotlivé algoritmy pro generalizaci budov.

Metoda *getPointPolygonPositionR* implementuje metodu pro určení polohy vzhledem k polygonu a přijímá dva argumenty: q , což je bodový objekt, a pol , což je seznam bodových objektů, které definují vrcholy polygonu. Metoda používá k určení polohy bodu algoritmus *ray casting*. Nejprve inicializuje dvě proměnné k a n , které představují počet průsečíků mezi vodorovným paprskem vycházejícím z bodu a hranami polygonu, respektive celkový počet vrcholů polygonu. Poté projdou smyčkou všechny vrcholy mnohoúhelníku a redukuje se jejich souřadnice vzhledem k zadanému bodu q . Pro každý vrchol také vypočítá souřadnice dalšího vrcholu polygonu, což je nutné k určení hrany, která se protíná s vodorovným paprskem. Pokud se hrana s paprskem protíná, vypočítá metoda průsečík bodu xm pomocí vzorce pro rovnici přímky. Pokud je tento průsečík napravo od bodu q , zvýší se proměnná k . Nakonec, je-li počet průsečíků k lichý, je bod q uvnitř mnohoúhelníku a metoda vrátí 1. V opačném případě je bod mimo polygon a metoda vrací hodnotu 0.

Metoda *get2LinesAngle* přijímá čtyři argumenty: $p1$, $p2$, $p3$ a $p4$, což jsou bodové objekty reprezentující dvě přímky. Metoda nejprve vypočítá směrové vektory u a v pro obě přímky pomocí souřadnic daných bodů. Poté vypočítá skalární součin u a v , který se rovná součinu velikostí obou vektorů krát kosinus úhlu mezi nimi. Dále metoda vypočítá velikosti obou vektorů pomocí Pythagorovy věty. Poté vydělí skalární součin součinem magnitud a získá kosinus úhlu. Nakonec metoda vrátí hodnotu $\arccos$, která udává úhel mezi oběma přímkami v radiánech. Pokud argument funkce $\arccos$ není v rozsahu od -1 do 1, vrací funkce hodnotu 0.

Metoda *createCH* implementuje metodu pro vytvoření konvexní obálky mnohoúhelníku pomocí algoritmu Jarvisova skenování. Metoda přijímá jeden argument: Pol , což je objekt *QPolygonF* reprezentující vstupní polygon. Metoda nejprve vytvoří prázdný objekt *QPolygonF* s názvem ch , do kterého uloží vrcholy konvexní obálky. Poté najde otočný bod q s nejmenší souřadnicí y ve vstupním polygonu. Inicializuje dva body $pj1$ a pj , které představují poslední dva body přidané do konvexního trupu, přičemž $pj1$ je vlevo od q a pj se rovná q . Metoda přidá ke konvexní obálce otočný bod q . Poté metoda vstoupí do smyčky, která pokračuje, dokud opět nedosáhne otočného bodu q . V každé iteraci metoda inicializuje maximální úhel ϕ_{max} na hodnotu 0 a index bodu s maximálním úhlem i_{max} na hodnotu -1. Poté projde smyčkou všechny body vstupního polygonu a vypočítá úhel mezi úsečkou z aktuálního bodu do pj a úsečkou z $pj1$ do pj pomocí metody *get2LinesAngle*. Pokud je úhel větší než aktuální maximální úhel, metoda aktualizuje maximální úhel a index bodu s maximálním úhlem. Po prohledání všech bodů vstupního polygonu metoda připojí bod s maximálním úhlem do konvexní obálky a aktualizuje poslední dva body přidané do obálky. Nakonec metoda zkontroluje, zda se poslední bod

přidaný do obálky rovná otočnému bodu q . Pokud ano, přeruší smyčku a vrátí konvexní obálku. V opačném případě pokračuje ve smyčce, dokud nenajde otočný bod.

Metoda *rotate* nejprve vytvoří prázdný objekt QPolygonF s názvem *pol_rot*, do kterého se uloží vrcholy otočeného mnohoúhelníku. Poté projde všechny vrcholy vstupního mnohoúhelníku a pro každý vrchol vypočítá otočené souřadnice pomocí následujících vzorců:

$$\begin{aligned}x_{\text{rot}} &= x * \cos(\text{sig}) - y * \sin(\text{sig}) \\y_{\text{rot}} &= x * \sin(\text{sig}) + y * \cos(\text{sig})\end{aligned}$$

kde x a y jsou souřadnice aktuálního vrcholu a *cos* a *sin* jsou funkce cosinus a sinus úhlu natočení *sig*. Metoda pak vytvoří objekt QPointF reprezentující otočený vrchol pomocí vypočtených souřadnic a připojí jej k otočenému polygonu *pol_rot*. Nakonec metoda vrátí otočený polygon *pol_rot*.

Funkce *minMaxBox* přijme jako vstup polygon *pol*, zjistí minimální a maximální souřadnice polygonu pro vytvoření obdélníku a vrátí obdélník jako objekt QPolygonF spolu s jeho plochou. Funkce nejprve zjistí minimální a maximální souřadnice x a y polygonu pomocí funkcí *min* a *max* a funkce *lambda*, která vrací souřadnici x nebo y bodu. Poté vytvoří čtyři objekty QPointF, které představují vrcholy obdélníku. Vrcholy jsou vytvořeny v určitém pořadí (v_1, v_2, v_3, v_4), aby byl obdélník vytvořen se správnou orientací. Nakonec funkce vrátí objekt QPolygonF reprezentující obdélník a jeho plochu, která je jednoduše součinem šířky a výšky obdélníku.

Funkce *computeArea* vypočítá plochu mnohoúhelníku pomocí vzorce, který funguje tak, že rozdělí mnohoúhelník na trojúhelníky a sečte jejich plochy. Funkce iteruje přes všechny vrcholy mnohoúhelníku a vypočítá plochu každého trojúhelníku pomocí křížového součinu dvou hran, které mají společný vrchol. Nakonec funkce sečte plochy všech trojúhelníků a vrátí polovinu absolutní hodnoty výsledku.

Funkce *resizeRectangle* vezme ohraničující obdélník konvexní obálky a změní jeho velikost tak, aby se vešel do původního mnohoúhelníku. Proměnná k je měřítkový faktor, který zajišťuje, že plocha zmenšeného obdélníku je rovna zlomku plochy původního mnohoúhelníku. Funkce začíná výpočtem těžiště obdélníku pomocí průměrných souřadnic jeho vrcholů. Poté vypočítá čtyři vektory, které vedou z těžiště do každého vrcholu obdélníku. Tyto vektory jsou poté škálovány koeficientem $\sqrt{k}$ a jejich nové souřadnice jsou použity k vytvoření nových vrcholů obdélníku změněné velikosti. Nakonec se pomocí nových vrcholů vytvoří nový mnohoúhelník, který se vrátí jako zmenšený obdélník.

Funkce *minAreaEnclosingRectangle* nejprve vytvoří konvexní obálku mnohoúhelníku pomocí funkce *createCH*. Poté pomocí funkce *minMaxBox* najde obdélník s minimální plochou ("minmax box") konvexního trupu. Tím se získá počáteční odhad obdélníku minimální plochy polygonu. Funkce poté

otočí konvexní obálku o malý úhel (vypočtený jako úhel mezi sousedními vrcholy konvexního obalu) a zjistí minimální plochu uzavírajícího obdélníku otočeného konvexního obalu. Pokud je plocha nového obdélníku s minimální plochou menší než předchozí odhad, funkce odhad aktualizuje a proces opakuje s otočeným konvexním trupem. Po zvážení všech rotací funkce vrátí obdélník s minimální plochou uzavírající původní polygon otočením minmax boxu o úhel, který vedl k nejmenší ploše, a změnou velikosti výsledného obdélníku tak, aby se vešel do polygonu pomocí funkce *resizeRectangle*.

Funkce *wallAverage* přebírá objekt *QPolygonF* představující půdorys budovy a vrací objekt *QPolygonF* představující obdélník s minimální plochou, který obklopuje budovu a který byl získán pomocí metody průměrování stěn. Metoda průměrování stěn spočívá ve výpočtu průměrného směru hran budovy tak, že se vypočítá průměr zbytků úhlů mezi každou hranou a referenční hranou a poté se budova otočí o průměrný směr. Poté se najde minimální plocha ohraničujícího obdélníku výpočtem minimální plochy ohraničujícího obdélníku pootočené budovy, a nakonec se velikost obdélníku změní tak, aby odpovídal původní budově pomocí funkce *resizeRectangle*. Proměnná *n* je počet vrcholů budovy. Proměnná *sigma0* je směr první hrany budovy, který se používá jako referenční směr. Smyčka iteruje přes všechny hrany budovy a vypočítá směr každé hrany vzhledem k referenčnímu směru. Proměnná *deltasig* je rozdíl mezi směrem hrany *i* a referenčním směrem. Pokud je rozdíl záporný, opraví se přičtením 2π . Proměnná *r* je zbytek úhlu po vyrovnaní hrany s referenčním směrem, který se použije k výpočtu průměrného směru hrany budovy. Nakonec funkce otočí budovu o průměrný směr, vypočítá minimální plochu ohraničujícího obdélníku, otočí obdélník zpět do původní orientace a změní jeho velikost tak, aby se vešel do původní budovy.

6. Výsledky

Pro otestování fungování vytvořené aplikace byly použity tři typy vstupních dat (viz kapitola 4). Na základě vizuálního zhodnocení a manuálního spočítání správně generalizovaných budov byly určeny přesnosti jednotlivých metod otestovaných na vstupních datasetech (tabulka 1). Za vyhovující byla generalizovaná budova považována tehdy, když strany obdélníku co nejvíce kopírují skutečný tvar budovy.

Tabulka 1: Hodnocení přesnosti generalizačních metod pro vybrané datasety

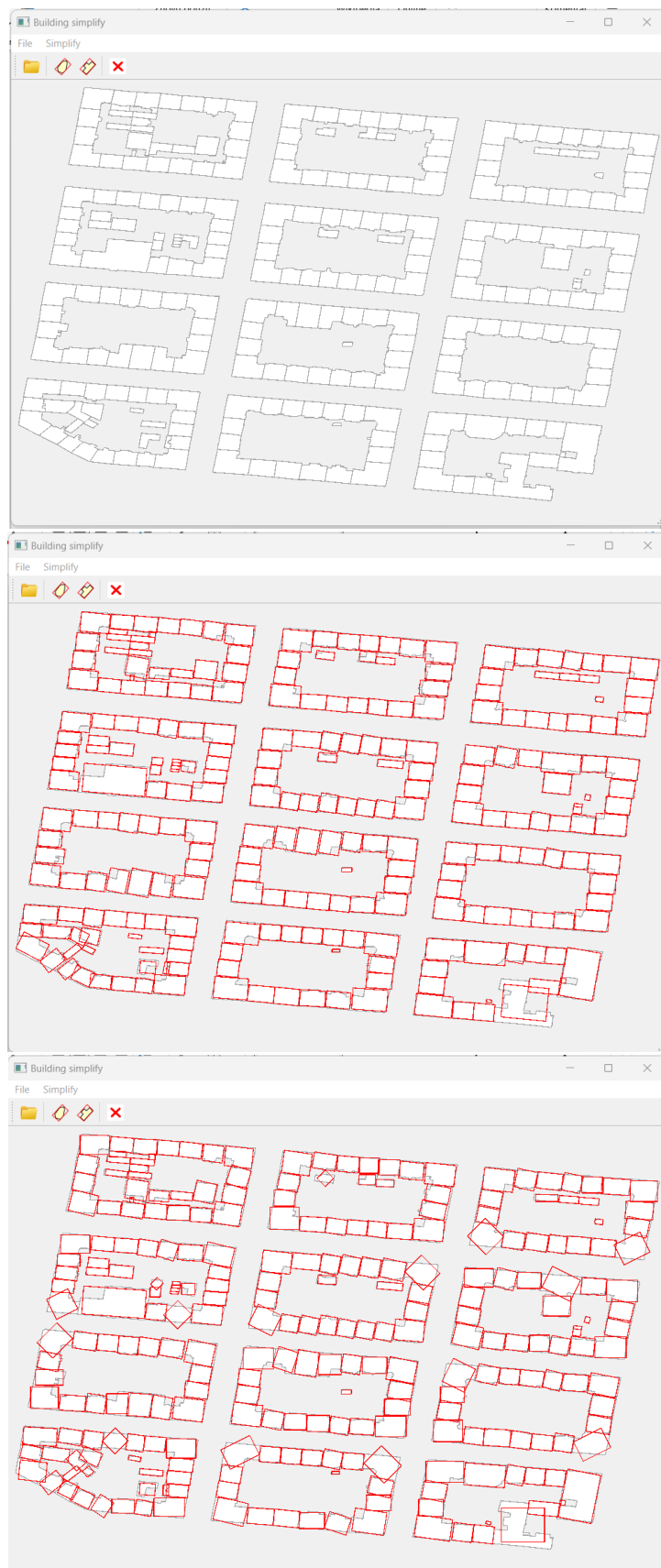
Dataset	Metoda	Přesnost v %
Pravidelná zástavba	MAER	98
	Wall Average	82
Vilová zástavba	MAER	87
	Wall Average	71
Historické centrum	MAER	74
	Wall Average	61

V případě pravidelné zástavby dávají oba algoritmy velmi dobré výsledky. Generalizace budov pomocí algoritmu Minimum Area Enclosing Rectangle dává podle vizuálního zhodnocení o něco lepší výsledky, jelikož je tvar budov ve většině případů zachován či zjednodušen tak, že nedochází k překryvům. U algoritmu Wall Average jsou některé budovy nelogicky natočeny (převážně rohové budovy jednotlivých bloků) a překryvů je více než u algoritmu Minimum Area Enclosing Rectangle. Výsledky jsou uvedeny na obrázku 5.

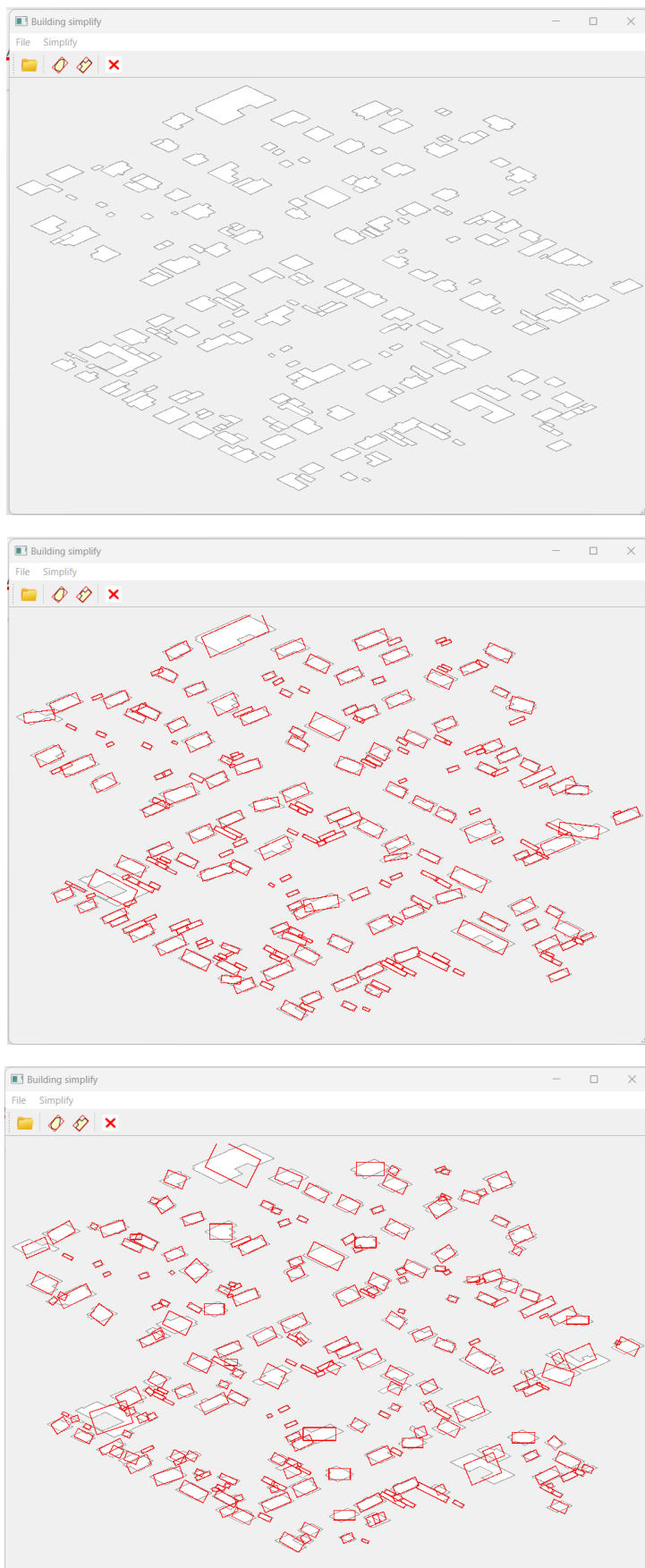
O něco horší výsledky dávají obě metody pro dataset vilové zástavby. Metoda Minimum Area Enclosing Rectangle lépe zachovává směr budov než metoda Wall Average. Jelikož jsou polygony od sebe dále, dochází k vzájemným překryvům jen v několika případech. Problém nastává u budov tvaru U, E, L či jiných složitějších tvarů, kdy jsou výchylky větší (hlavně v případě Wall Average). Výsledky jsou uvedeny na obrázku 6.

V případě datasetu historického centra dávají obě metody nejhorší výsledky v porovnání se zbylými dvěma datasety. Jelikož jsou budovy velmi blízko u sebe, dochází při generalizaci k jejich překrývání (obrázek 7). Důvodem problematické generalizace je i velké množství výběžků a jiných nepravidelností na budovách. O něco lepších výsledků u tohoto datasetu dosahuje algoritmus Minimum Area Enclosing Rectangle.

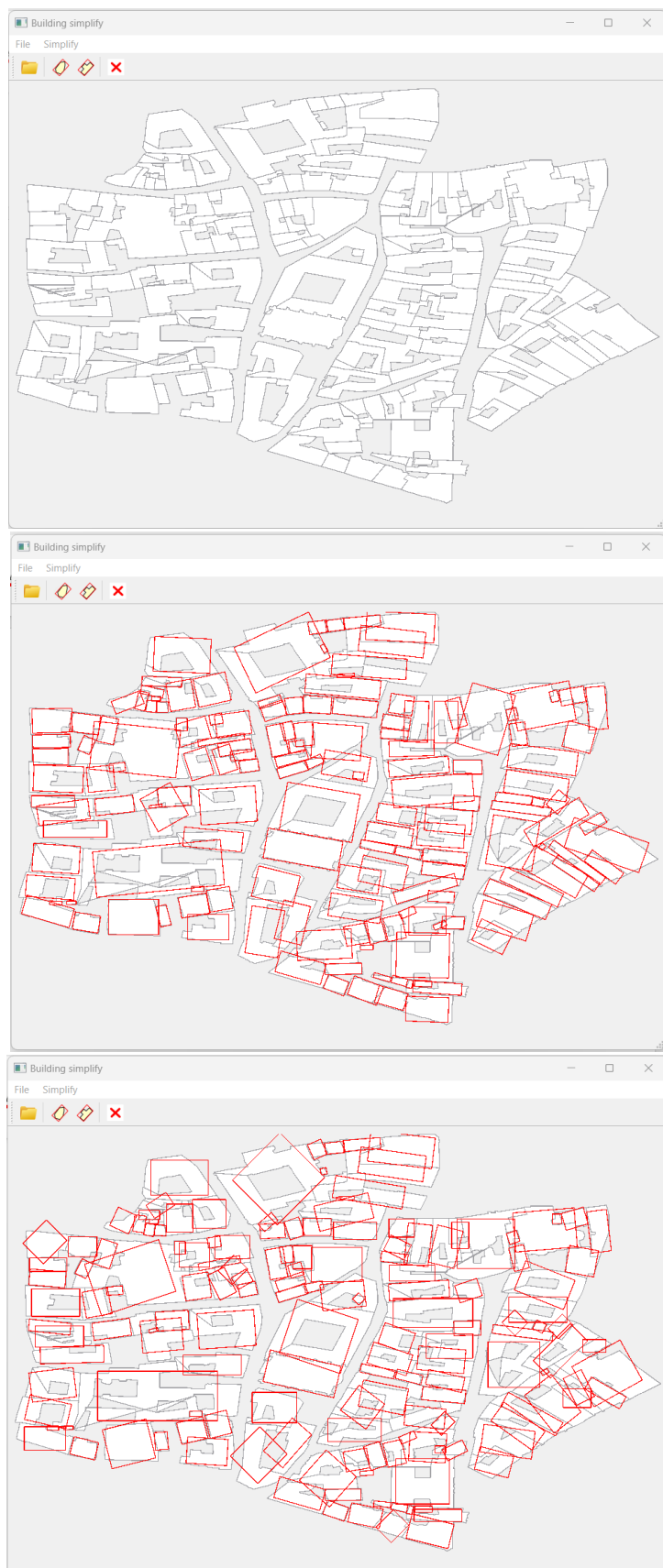
Obrázek 5: Generalizace budov pravidelné zástavby – vstupní data (nahore), použití algoritmu Minimum Area Enclosing Rectangle (uprostřed) a Wall Average (dole)

Obrázek 6: Generalizace budov vilové zástavby – vstupní data (nahore), použití algoritmu Minimum Area Enclosing Rectangle (uprostřed) a Wall Average (dole)

Obrázek 7: Generalizace budov historické části města – vstupní data (nahore), použití algoritmu Minimum Area Enclosing Rectangle (uprostřed) a Wall Average (dole)

7. Závěr

Výstupem tohoto úkolu je aplikace, která by měla být schopná generalizovat mnohoúhelníky dvěma vybranými metodami – Minimum Area Enclosing Rectangle a Wall Average. Program umožňuje načíst data ve formátu *.shp*, provést samotnou generalizaci a vymazat dosavadní výsledky.

Funkčnost aplikace a obě metody byly otestovány nad třemi zvolenými datasety s různými typy zástavby – pravidelná zástavba, historické centrum a vilová zástavba. Zásadním problémem je neexistence metody pro určení přesností jednotlivých metod. Z tohoto důvodu bylo provedeno pouze vizuální porovnání, které je však velmi subjektivní. Na základě kapitoly 6 lze usoudit, že nejlepší výsledky dává aplikace pro případ pravidelné zástavby, naopak nejhorší v případě historické části města. Pro použité datasety dává o něco lepší výsledky metoda Minimum Area Enclosing Rectangle.

Vytvořená aplikace by mohla být dále doplněna o tlačítko, které by smazalo jak generalizované budovy, tak původní data, případně doladit, aby po provedení analýzy a načtení nových dat nezůstaly vykreslené výsledky předchozí analýzy. Další možností by bylo přidání dalších metod pro vytvoření konvexní obálky a samotné generalizace, čímž by bylo možné přizpůsobit metodu konkrétním datům.

8. Použité zdroje

BAYER, T. (2008a): Algoritmy v digitální kartografii. Univerzita Karlova v Praze, Nakladatelství Karolinum, Praha, 251 s.

BAYER, T. (2008b): The importance of computational geometry for digital cartography. Geoinformatics FCE CTU, 3, 15–24.

BAYER, T. (2023): Konvexní obálka množiny bodů. Výukový materiál. Dostupné z: http://web.natur.cuni.cz/~bayertom/images/courses/Adk/adk4_new.pdf (cit. 29.3.2023).

GEEKSFORGEESKS (2022): Convex Hull using Jarvis' Algorithm or Wrapping. Dostupné z: <https://www.geeksforgeeks.org/convex-hull-using-jarvis-algorithm-or-wrapping/> (cit. 28.3.2023).

GEEKSFORGEESKS (2023): Convex Hull using Graham Scan. Dostupné z: <https://www.geeksforgeeks.org/convex-hull-using-graham-scan/> (cit. 28.3.2023).

HOANG, N. D., LINH, N. K. (2015): Quicker than Quickhull. Vietnam Journal of Mathematics, 43, 57–70.